

BRENT WEEKS

A
tökéletes
Árnyék

A SHAYON-KASTÉLY ELVILEG BEVEHETETLEN. Szeretem az ilyen. A kastély meredek falai körülveszik az egész szigetet. Gyakorlatilag a nyílt víz feletti sziklákra nehezednek, helyenként egészen benyúlva a Shayon-tó vize fölé.

Ez az első megbízásom. Jó dolog, ha rögtön egy lehetetlen küldetéssel indít az ember. Megalapozza a hírnevét. Látványos színrelépés.

Épp csak kicsit fodrozódott a víz, ahogy kiemelkedtem belőle. A falak előttem és felettem nyúltak a magasba. Nem tudtam sehol sem megvetni a lábamat. Ha voltak is valaha kiszögellések a falon, a kastély valamelyik ura lefaragtatta azokat méterekkel a vízfelszín alatt. Csupasz mellkasomat zsírral és hamuval kentem be, hogy védjen a hidegtől, és a hamu sötét színe segítsen beolvadni az éjszakába. A ruha csak magába szívta volna a vizet, és lelassított volna.

Az arcom egyik felén hosszú vágás, és mindkét alkaromon több kisebb seb vérzett. A védekezésből eredő sebek. Nem akartam ilyen állapotban a kellesténél tovább a vízben tartózkodni. Több olyan átkozott dög is lehetett odakint.

Vártam. A sziklába kapaszkodva, a hullámoktól dobálva tanulmányoztam a falat. Persze volt egyszerűbb módja is a bejutásnak. A *ka'kari* csaknem mindent megkönnyített. Kivéve azokat a dolgokat, amelyek súrolták a lehetetlent.

~ *Nem akarod te ezt, Acaelus. Bérgyilkos? Te? ~*

Azt már nem. Ez nem az én nevem. Már régóta nem.

A falakon számos ejtőlyuk látszott, amelyekből az ostromlókra sziklákat dobhattak, lőrések az íjászoknak, és csúszdák, amelyeken át forró olajat zúdíthattak a támadókra. Láttam két őrszemet is felettem, páncélingben és gyapjúban. Cseverésztetek, és időről időre kinéztek a tóra. Tiszta, teliholdas éjszaka volt. Nem volt szükség nagy éberségre. Hat másik őrt is láttam a falon, velük együtt nyolcan voltak. Elég messze tőlem, elvileg nem is láthattam volna őket.

De én jól láttam a sötétben. Nem tehettem ez ellen, csak használtam a *ka'kari* erejét. Örökre megváltoztatta a látásomat.

A kastély minden ablaka zárva volt a hideg éjszakai szél miatt. De nem kerestem nyitott ablakot, hiszen mindenhol rácsok voltak, és mind jó állapotban. A gyönyörű öböl felé nem néztek erkélyek, mert azok csak jó kapaszkodót nyújtottak volna az ellenség csákyáinak. A kastély védműnek készült, és az építész nem volt ostoba.

Egy közönséges gyilkos itt kudarcot vallott volna.

Csak a harmadik emeleti ablakokból – szintén erős vasráccsal ellátva – világlott vidám tűz a nyitott spaletták mögül. Az lehetett a nagycsarnok, ahol Rikku báró éppen a hűbéreseit szórakoztatta. Rikku büszke férfi volt. Büszke a mulatságokra,

melyeket rendezett. Büszke a felszolgált sethi borára. Büszke a díszekre, a selymekre, a műtárgyaira. Büszke a jámborságára. És büszke volt arra is, hogy elorozta a kis kastélyszigetet a korábbi tulajdonosától.

Sajnálatos módon az előző birtokos nem a valódi tulajdonosa volt a szigetnek. Pusztán csak intéző volt valaki más helyett. Aki szerette volna, ha titokban marad a kiléte. Akinek a tetszését nem nyerte el a báró. Aki nem nézte el neki a tudatlanságát és a lopást.

De pont ez a hátulütője a titkolózásnak, nemde? Ha az emberek tudják, mid van, akkor támadásra ingerled azokat, akik elég erősek, hogy szembe merjenek szállni veled, ha pedig nem árulod el senkinek, akkor nem tudod elriasztani azokat, akik egyébként tartanának tőled.

Persze, szegény Sa'kagé, nektek aztán tényleg rossz sorotok van.

Felnéztem a holdra, megsaccoltam, mennyit haladt az égen, mióta a tó túlszéljén, úgy kétszáz lépésnyire innen, beleereszkedtem a vízbe. A báró hamarosan visszavonul a mulatságról, szeretkezik a feleségével az asszony lakosztályában, vagy az egyik udvarhölgyével, szolgálólányával az egyik erre a célra fenntartott szobában, majd meglátogatja az árnyékszéket, végül visszavonul a saját lakosztályába, a legfelső emeletre.

Szokványos hiányosság az erődítményekben: ahol a szar be-megy, és ahol kijut. Itt, a víz fölött elhelyezett mellékhelyiséget könnyű megtalálni a szaga után. A kifolyónyílás szűk volt – valószínűleg a biztonságon túl azért is, hogy a lehető legkisebb szél hűtse a használója alfelét. A víz felett úgy jó ölnyire

végződött, és síkos volt a kiömlő mocsoktól. A megszáradt, százéves székleltre rakódott nyálkás fostól nem lehetett megállapítani, hol vannak a sziklán repedések.

Felnéztem, láttam, hogy az őrség nem figyel, aztán hátrapillantva észrevettem valamit.

Nem csak egy volt belőle. Több tucat. Rohadék agyaras halak! Nem tagadom, ostobaságnak gondoltam, mikor azt hallottam, hogy képesek kiszagolni a vért mérföldekről is. Láthatóan hinnem kellett volna a szóbeszédnek.

A Talentumom segített kiszökkenni a vízből. A kezem és a csupasz lábam ujjait a szartól síkos falba vajtam, fellódítottam magam, és a kifolyó felé lendültem, de a bal kezemmel és lábammal nem tudtam megkapaszkodni.

Lecsúsztam. A falat kaparva, leszakadt körmökkel végül megállítottam a zuhanást. Néhány mély lélegzetvétellel erőt gyűjtöttem, aztán újabb, varázslattal támogatott kísérletet tettem. Ezúttal könnyedén beszökkentem a kifolyó nyílásán.

A végéhez közeledve egy zárórács maradványait láttam. Több száz éve építhették be, mert a vasat már a falból alig kiálló csonkokká rágta az idő. Túl sok vesződség lenne helyreállítani, vagy túl gusztustalan munka. Mindenesetre épp megfelelt kapaszkodónak az olyanok számára, akiket épp hogy kívül tartani hivatott volna.

Nem az a gond a Shayon-kastélyhoz hasonló helyekkel, hogy vannak gyenge pontjaik. Minden várnak megvan a maga gyengéje. A baj az, hogy ha az ember eloroz egy kastélyt Gwinvere Kirenától, olyan ellenségre tesz szert, aki minden gyengéjéről

kimerítő ismeretekkel bír. Ha az ember gondol rá, hogy rács van a kifolyóban – bár én attól még bejutottam volna –, meg sem próbálkozik vele. Legalábbis nem elsőre.

Vérző lábujjaimra rá sem hederítve egyensúlyoztam a rács maradványain, és előhúztam egy fűrészlapot. Az árnyékszék egyszerű építmény volt: tölgyfa deszka, benne három lyuk. Gondolom azért, hogy az ember fia akár két cimborája társaságában is megszabadulhasson a felesleges tehertől. Lehet, hogy nem vagyok eléggé társasági lény, de az ilyesmit jobb szeretem magamban intézni. No, mindegy, ha Gwinvere kémei pontosan jelentettek, a deszkát egy zár rögzítette a helyére. A kulcsa már sehol sem volt. A középső nyílást választottam, és a fűrészlappal egy kicsivel nagyobbba vágtam, mint a másik két lyukat.

~ Ez mindennel ellenkezik, amiért valaha éltél. Gaellan, ez nem vall rád. ~

Tényleg nem. Gaellan nem létezik. Nekem nincs nevem.

Amíg dolgoztam, senki nem jött az árnyékszékre. Mázli. Előfordul ugyanis. Van ilyen. Ha az ember felkészül rá, hogy leszarják, és ettől még elvégzi a munkát, néha szerencséje van. A távoli nevetés és a tivornya zajai mellett *~ Egyedül maradsz. Egyes egyedül. Mindig.* ~ léptekre figyeltem fel.

Senki. A fejem mellett lekapartam a falról némi ürületet, felnyúltam a jobb oldali nyíláson, és az ülésre kentem. Aztán előhúztam egy üres, alig öklömnyi borostömlőt az övem alól, ahol laposra hajtva pihent, és a rácsmaradványon óvatosan egyensúlyozva belevizeltem.

Aztán a bal oldali ülésre locsoltam.

Alig végeztem, amikor kivágódott az árnyékszék ajtaja. A báró. Egy katona követte, kezében lámpással.

Az őr átvizsgálta a helyiséget, hogy ne érje meglepetés az urát, bár sok kutatnivalója nem volt. Az árnyékszék fala csupasz kő, a mennyezete alacsony, és nincs másik bejárata. A báró ezek szerint aggódott a testi épségéért.

A katona a budi felé sétált, én pedig a falhoz simultam, magam köré szólítva az árnyakat. Közel sem voltam láthatatlan, de segített. A lámpa fénye pedig nem volt elegendő. Ez a baj ezekkel a lámpásokkal: ha lefelé néz az ember, a talpuk a fény útjában van. A nyíláson át láttam a férfi arcát, de a fény elvakította.

– Igyekeznél? – kérdezte a báró. – Meghalok, úgy feszül a hólyagom.

Hát, nem attól halsz meg.

A fény imbolygása abbamaradt, amikor a katona felakasztotta a lámpást egy kampóra, aztán az ajtó is becsukódott.

Egy pillanat múlva hallottam, hogy a báró motyogva szitkozódik:

– ...disznók. Még hugyozni sem tudnak rendesen... szaros alitaeraiak. – Ruhasukógás kíséretében kioldotta a nadrágját, aztán a segge eltakarta a fényt a középső részben. – ...sethi bor, a legjobb modai szakács... Lehet, hogy szándékosan szart a deszkára.

Vézna fickó volt, de ahol megnagyobbítottam a lyukat, halkan felnyögött a deszka a súlya alatt. De nem engedett. Még nem.

Hagytam, hogy végezze a dolgát. Ne mondhassa senki, hogy nem vagyok úriember!

Valaha magam voltam a testet öltött megtorlás. Most igazán megengedhettem magamnak némi udvariasságot.

Kis idő múlva a báró nyomtalanul eltűnt az árnyékszékről. Amikor a katonák gyanakodni kezdtek és ránéztek, egyszerűen nem volt sehol. Inkább nem bocsátkozom részletekbe. Ez nem is Rikku báró halálának története. Ez az én történetem.

De egy pillanatnyi szakmai büszkeség azért engedtessek meg nekem: a Shayon-kastélyban többé senki nem szart nyugodt szívvel.

– Nem értem, miért jöttél Cenariába? Itt semmi sincs! Ez egy porfészek – szól Yvor Vas. Sovány, szeplős, vörös hajú férfi, aki módfelett valószínűleg Ladeshből származott.

– Itt senki nem ismer – felelem. Sört iszom. Yvor Vas ootait, mert minden ladeshi mániája ez a keserű ital, szemmel láthatóan a vörös hajúaké is. Egy apró rejtekhelyen vagyunk, amelyet a Telepen bérelek a láp mellett. A beszélgetés túl bizalmas ahhoz, hogy hagynám bárkinek is kihallgatni. – Az elmúlt ötven évben a legtöbb nagy nemzet megismert. Sok háborút vívtak, és valahogy mindig ott találtam magam a kellős közepében.

– Vin Craysin voltál Kelet-Alitaerában, Tal Drakkan Sethben, Gorrum Quesh Modaiban és Pips McClawski Nyugat-Alitaerában – próbál lenyűgözni.

– Képzeld, találtam egy gyűjtőt Aenuban, aki megszerezte Pips kockáit. És nem, nem én voltam Gorrum Qesh, bár az oldalán harcoltam egy ideig. A te Társaságod mindig olyan kíváncsi. – Vin Craysin sem én voltam, de nem szeretem minden kártyámat kiteríteni, akkor sem, ha semmit sem számít.

– A Második Nap Társasága szeretne a szolgálatodra lenni, Csillagtűz uram. Szövetséges, aki segít, a körülményekre való tekintet nélkül. Gondolkodj el rajta!

– Megtörtént – felelem. A gondolataimba merülve hallgatók egy sort. – És mindent el akarok mondani.

Felcsillan a szeme.

Mindenki azt hiszi, ő a legkülönlegesebb. Ettől olyan könnyű hazudni nekik.

– Csillagtűz Gaelan! Micsoda megtiszteltetés. Köszönöm, hogy beleegyezett ebbe a találkozóba. – Gwinvere Kirena az a fajta szépség volt, akinek társaságában az ember fia tizenkét éves kislánnyá változik, aki képtelen megszólalni egy lány jelenlétében. Gaelan találkozott már gyönyörű nővel. Igazság szerint a legtöbb ilyen találkozás arról győzte meg, hogy az emberek idióták. A gyönyörű nők és a lélegzetelállítóan jóképű férfiak közös vonása, hogy az emberek mókásabbnak, okosabbnak és élesebb elméjűnek hiszik őket, mint amilyenek valójában.

Találkozott viszont olyan, vonzónak aligha mondható nővel is, akiket gyönyörűnek látott a magabiztosságuk, bájuk

vagy életteli lényük miatt. Gwinvere Kirena az első típusba tartozhatott, az utóbbiba semmiképp. „Kora kurtizánjaként” emlegették. Sok férfi tartotta el, de egyikük sem tudhatta a magáénak. És mindehhez talán harmincéves ha lehetett.

A hallgatása biztosan elárulta, de Gaelan sejtette, hogy Gwinvere megszokta a jelenlétében megnémuló férfiakat, akiknek a nyelve ólommal vált, míg egy másik tagjuk acélos lett.

– Általában nem veszek részt ilyen alkalmakon, de ön kíváncsivá tett.

A nőnek a szemébe, és nem a ruhája mély kivágásába pillantott, amikor azt mondta, „kíváncsivá tett”. A szép nők, főleg ha kurtizánok, hosszászoknak a férfiak közeledéséhez, a legközségesebbekétől a legelőkelőbbekéig. A nő tekintete semmit nem árult el. Vagy nem vette észre, vagy nem érdekelt, de az is lehet, hogy úgy döntött, nem árulja el, bármit is gondol.

– Tetszik a multság? – kérdezte Gwinvere.

Gaelan háta megfeszült. Álarcosbál volt az összejövetel egy nemes úr bérelt házában. Az első Alitaerai Birodalom végnapjai óta nem látott ennyi elkorcsosult idiótát. Meglehetősen jóképű és atletikus testű férfi volt, de míg a bejárati ajtótól a dolgozószobáig elért, nem kevesebb mint három nő *markolta meg* egy bizonyos testrészét. Még fel is ismerte egyiküket, egy gróf ifjú felesége volt. Arcát hattyúmaszk takarta, a testét szinte semmi. Nevetett, és a nevükön szólította a barátait, láthatóan nem aggasztotta, hogy valaki felismeri. Gaelan egyelőre senkit nem látott nyilvánosan közöszlenni, de fiatal volt még az éjszaka.

– Nagyon tanulságos – felelte.

Gwinvere Kirena vékony kelméből készült, magas nyakú, döbbenetesen vörös ruhát viselt. A holmi szabása tökéletes volt, kiemelte testének minden domborulatát. Vékony aranyláncokat viselt ékszerként, amelyek a két melle között futottak le, és az ágyéka magasságában egy lakatban végződtek. A nyaka körül egy szalagon apró aranykulcsocska függött. A szabó költeményét az erényövet viselő khalidori háremhölgyek ihlethették.

– Önnek rendeztem.

– Senki nem tartott még orgiát a tiszteletemre – felelte Gaelan őszintén. A 680 év alatt ez még soha nem esett meg vele.

– Csupán próbára tettem a becsületét – kuncogott a nő. Egy kis szünetet tartott a *becsületét* szó előtt. Akár kétértelmű is lehetett a mondat, ha Gaelan úgy akarta. A nő megengedte, hogy közeledjen felé, ha szeretne.

De amire valójában kíváncsi volt, hogy Csillagtűz Gaelan vajon sarkon fordul-e, és távozik a mulatságról, mielőtt megismerhetné őt, vagy elnézi neki ezt a züllöttséget. Milyen ember vagy, Csillagtűz Gaelan? – kérdezte ezzel.

Egy ravasz elme remek próbája.

– Elő a farbával, hölgyem. Nem az éles eszem vagy a farkam miatt hívtott meg.

A nő szemei elkerekedtek, aztán telt, festett ajka mosolyra húzódott. Hátradőlt a díványon.

– Eredetileg valóban nem – felelte. – De most át kell gondolnom a terveimet.

Gaelan hátratett kézzel, kisterpeszben állt, akár egy katona.
A nő végigmérte.

– Csillagtűz Gaelan, a semmiből jött paraszt, a ceurai hadjárat hőse, az íj és a harci szekerce mestere. Egyedül kiszabadította száz bajtársát. Ötször utasította vissza az előléptetést. A vérfűi csatában egymaga védte a hegygerincet. Gyanítják, hogy Tálentummal bír, de kétszer is visszautasította a Nővérek vizsgálatát. Összekülönbözött alitaerei parancsnokával, majd távozott. Nemrég gyilkossággal vádolták meg, és egyként üldözi Alitaera és Ceura serege.

– Mesebeszéd. Ezeknek a történeteknek legfeljebb a fele igaz. És már nagyon untatnak.

– Az alitaerei parancsnok egy hónappal később meghalt – jegyezte meg a nő.

– Valóban? – kérdezte Gaelan túl lassan. Ezt meg honnan tudhatja? – Meg is érdemelte a disznó.

– Amikor felfogadta önt, megígérte, hogy bosszút állhat a ceuraiakon, ugyebár. – Nem kérdés volt. – Aztán elfogadta Ceura pénzét, és visszavonulót fűjt. – Ismét csak nem kérdés volt.

– Szóval gyilkosnak hisz. Bérgyilkosnak fogadna? – kérdezte Gaelan. – Mi a baj? Megbántotta egy csinos versenytársnő? Zaklatja egy szeretője?

Meg akarta bántani a nőt. Szerette volna feldühíteni.

A nő pedig kedvesen mosolygott. Telt ajkak, gyönyörű mosoly, fény gyúlt a szemében a kihívás hallatán. Élvezte a kihívást.

– Sa'kagé vagyok, Gaelan.

– Hát persze. – Az alvilág ura, a Sa'kagé, amely minden fontosabb, illegális üzlet tulajdonosa volt a városban a Kilencek, a vezéreik figyelő tekintetével kísérve. Az ő vezetőjük a Shinga volt, akinek hatalmát királyok is irigyelték. A Kilencek egyike volt felelős a Cenariában folyó prostitúcióért. A Gyönyörök Ura nem hagyta volna, hogy egy olyan szépség, mint Gwinvere Kirena függetlenül dolgozzon. Tehát ez lehetett a meghívás oka. A nő ki akart szállni.

– Még nem végeztünk. – A nő felállt, és az ajtóhoz lépett, hogy ellenőrizze, be van-e zárva. Ahogy hátat fordított, lát szott, hogy az aranylánc eltűnik egy résben a ruhája alatt, és valószínűleg a combjai között hátravezetve újból előbukkan az áttetsző aranycsipkével fedett hátán. A nő szépségétől elállt Gaelan lélegzete, és lelassult az agya, pedig az eszére most igen nagy szüksége volt. – A Kilencek egyike vagyok – folytatta a nő. – A Gyönyörök Úrnője.

Ilyen titkot nem szoktak csak úgy elárulni.

– Ahhoz kissé fiatal...

– Van egy tervem, és szükségem van hozzá a segítségére – vágott a szavába a nő.

Gondolkodott. Csillagtűz Gaelan negyvenöt éves kellett volna legyen, és legalább tíz évvel látszott fiatalabbnak. Híres volt, de kevés igazi barátja akadt, ellenben sok volt az ellensége. Talán ideje volt továbbállni, hagyni, hogy elfelejtsék a nevét. Rosszabb is van annál, mint hogy szövetségre lép egy szép és eszes nővel.

– Mi a terv? – kérdezte.

A nő szembefordult vele. – Majd arra is sort kerítünk. De előbb még gondoskodnunk kell valamiről. – Kinyújtotta a kezét. A férfi elvette az ujjai közül a felé nyújtott tárgyat.

Az eddig a nyakában viselt aranykulcs volt az.

Gaelan felhúzta egyik szemöldökét, és próbált nem tudomást venni az ágyékán végigvillámló érzésről. A fiatal testtel egy ifjú érzései jártak.

– Miért? – kérdezte.

– Mert ha ma nem fekszem le veled, belém szeretsz. De ha megteszem, vágni fogsz rám. Szakmai hibának tekinteném, ha nem így lenne, végtére is ez a munkám. Vágni fogsz rám, de sosem bízol majd bennem. Tudni fogod, hogy minden egyes férfival ezt teszem, aki felkelti a figyelmemet. Egyszerűbb így.

~ *Egy őszinte kurva. Ritka madár. Megmérgezte a kutat, és el is mondja neked, Acaelus. Tényleg ezt akarod?* ~

– És te? – kérdezte. – Téged nem fenyeget a veszély, hogy belém szeretsz?

A nő közelebb lépett, és lassan, gyengéden a karjába simult. Parfümillat, selyem és bőr alattomos lágysága. Hideg aranylánc a nő bőrén, forró lélegzete a fülében.

– Ma élvezni akarom a munkámat.

Apró tanyaházukban Gaelan a saját kezével készített asztal szélén egyensúlyozva megmarkolta a felesége pucér fenekét.

A nő a vállába és a nyakába kapaszkodva, tágra nyílt szemmel, a szeretkezéstől még remegő combokkal ölelte őt.

Fájón, játékosan a vállába mélyedtek az asszony körmei.

– Ali bármikor megjöhet. – De a szeme csillogott, és nem eresztette, nem tolta el magától.

– Van rosszabb is annál, mint ha egy kislány megtudja, hogy az apja még mindig ellenállhatatlannak találja az édesanyját.

A nő szélesen mosolygott, és a combja közé szorította Gaelant.

– A mosolyod felér egy évszázadnyi nyugalommal – szólt Gaelan, és próbálta az emlékezetébe vésni a nő arcát. Szép volt kócosan, a gyönyörtől kipirult arccal. Elégedett magával és a férjével. Kincs volt számára ez az érzés. Megöregszik, meghal, Gaelan pedig fiatal marad és halhatatlan, követi egy rég volt király parancsát. Egy rég halott barátét.

– A hízlegésem már megszerezte neked, amit lehet – évődött az asszony.

Gaelan felnevetett és belecsípett a fenekébe.

Az asszony csillogó szemmel a kezére csapott.

– Miért van kudarcra ítélve minden boldogságunk? – kérdezte a nőt.

Ő a szemébe nézett gyengéd, szerető pillantással: – Rejtély vagy nekem, uram.

– Nem, Rejtélyes Samon hat étellel ezelőtt voltam – kacsinzott rá, próbálva menteni a pillanatot.

– Anya! – hallatszott egy kislány hangja odakintről, az ajtó elől.

Gaelan elhúzódott, felrántotta a nadrágját, megkötötte az övét, és próbálta lesimítani összekócolt haját. Seraene leugrott az asztalról, eligazította a szoknyáját, és felkapott egy rongyot, hogy úgy tegyen, mint aki épp takarít.

Kinyílt az ajtó, és belépett Alinaea, egyik kezében egy kosárnyi frissen szedett gyógynövénnyel, a másikban friss tojásokkal. Ha a kislány idősebb lett volna, azonnal rájön, mi történt. A házban érezhető szagok félreérthetetlenek voltak, ahogy a Seraene mellkasán látható pír is, amit a hevület és Gaelan borostája okozott. De Alinaea csak nyolcéves volt. Ártatlan. Gaelan szeme fénye.

– Papa – szólalt meg félrebiccentett fejjel felnézve az apjára.
– Eldöntöttem. Elég idős vagyok már egy kistestvérhez.

Gaelan Seraene-re pillantott. Az asszony arcán mosoly ragyogott. A hasára tette a kezét.

– Micsoda? Így kell megtudnom?! – kérdezte követelőzve.
A nő felnevetett.

Minden élő és holt istenre... Mennyire hiányzik Seraene nevetése.

Gaelan testét elárasztotta a gyönyör, majd hideget hagyva maga után távozott. Gwinvere felette térdelt, testén nem volt

más, csak a finom aranylánc. Amint a férfi gyönyöre beteljesült, nem moccant, a maga öröme nem érdekelte. Végére is, ez üzlet volt, nem szórakozás. De nem szállt le róla.

Nézte a férfi kócos haját, nagyszerű testét, hagyta, hogy süt-kérezzen az ő fényében, hogy magába szívja a szépségét. Főlé hajolt, és valami szánalomféle villant a tekintetében.

– Hús-vér isten vagy, Csillagtűz Gaelan, de törékenyebb, mint hinnéd. Légy óvatos.

A mellkasára fekve a férfi vállába fúrta a fejét, de csak egy percre. A szoba kihűlt, Gaelan teste pedig meleg volt, talán csak ezt a melegséget élvezte a nő, semmi többet. Szinte azonnal fel is kelt. Öltözni kezdett, és a férfi szíve belesajdult a cinikus gondolatba, hogy biztos az öltözködést is tükör előtt gyakorolta, hogy minden mozdulata kecses legyen. Nem egyszerű kurva volt, hanem művész, akinek az utolsó benyomás épp olyan fontos, mint a legelső.

– Csináljuk még – közölte. – Most. – Ezúttal nem fog Seraene-re gondolni. Gwinvere egy csoda volt. Amit értékelnie kell. A kedvére tenni.

– Én is szeretném, de még hárman vannak hajnal előtt, és ha kedves lesz hozzám, még egy negyedik is.

– Én voltam az első... – Elharapta a mondatot. Nevetséges kérdés. El sem hitte, hogy feltette. Nem is tudta, honnan vette.

– Igen, Gaelan, szűz voltam – felelte a nő színtelen hangon.

– Úgy értem, hogy ma éjjel – tette hozzá gyorsan Gaelan. – Nem érdekes. Hülye kérdés volt.

A nő elgondolkodva ránézett.

– Csodálatos vagy. Szétszórt, de csodálatos. Találkozzunk holnap, miután végeztem a vacsorával a nagykövetnél. Aztán elmondhatod, elfogadod-e az üzleti ajánlatomat.

Ajánlat? Még nem is kért semmit.

Néhány perc múlva Gaelan átgázolt a riotmagfüstön, melyben csak a züllött vendégek halovány körvonalai látszottak. Néma, villogó szemű, fekete lovaknak maszkírozott szolgálak gondoskodtak azokról, akik túlzásba vitték a szórakozást, elvitték azokat, akik rosszul lettek, párnát tettek az eszméletlenül öszszerogyott vendégek feje alá, betakarták a meztelen testüket. A gróf felesége, akin már nem volt más, csak a hattyúálarc és fél pár harisnya, sikongva szaladt Gaelan felé. Két álarc nélküli, kéjvágyó úriember kergette.

Mielőtt a nő fellökte volna, vagy oltalomért fordult volna hozzá, amire valójában nem is vágyott, Gaelan egy zajos, oldalsó szobába menekült. Áttetsző függöny mögött zenészek játszották egy harani törzsi ritmus feldolgozását. Két idősebb úr dohányzott – riotmagot szívtak –, miközben a harmadik egy nővel táncolt. Gwinvere-rel.

A nagydarab majom keze Gwinvere nyakára fonódott. A nő, háttal neki, hullámozó testtel hozzádörgölözött, és a csípőjét simogatta.